

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΘΥΓΑΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΧΑΝΑΝΑΙΑΣ (Ματθ. 15, 21-28)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στη Νικόπολη Πρέβεζας, στις 5/2/1995)

1. Προσοχή στα λάθος συμπεράσματα

Ακούσαμε στο Ευαγγέλιο, ότι ενώ ο Κύριος πήγαινε προς τα μέρη της Τύρου και της Σιδώνος, μια γυναίκα από εκείνα τα μέρη που κατοικούσαν ειδωλολάτρες, έτρεξε πίσω Του και Τον παρακαλούσε φωνάζοντας: «Λυπήσου με, Χριστέ μου, γιατί η κόρη μου είναι δαιμονισμένη και υποφέρει πολύ». Αλλά ο Χριστός έκανε πως δεν ακούει.

Εκείνη δεν τα έχασε αλλά συνέχισε να Τον ακολουθεί και να φωνάζει πιο πολύ και πιο δυνατά.

Οι μαθητές Του στενοχωρήθηκαν. «Πώς είναι δυνατόν» έλεγαν, «να μην ακουστεί η προσευχή μιας φτωχής γυναίκας, που παρακαλεί με τόση ζέση και με τόση ταπείνωση»; Και είπαν στο Χριστό:

-Κάνε της αυτό που ζητά, αξίζει. Δεν την λυπάσαι που φωνάζει τόση ώρα από πίσω μας;

Ο Χριστός απάντησε:

-Πρώτα πρέπει να σκορπίσω το έλεος Μου στα τέκνα του Ισραήλ. Μετά θα δούμε και γι' αυτή. Άλλωστε δεν είναι σωστό να πάρω το ψωμί των παιδιών μου και να το ρίξω στα σκυλιά.

Άκουσε τα λόγια Του η φτωχή γυναίκα, πήγε πιο κοντά Του και Του είπε:

-Κύριε, και τα σκυλάκια τρώνε από εκείνα που πέφτουν από το τραπέζι, από τα αποφάγια που περισσεύουν από τα αφεντικά. Κάτι περισσεύει και για μένα, σαν σκυλάκι θεώρησέ με. Δώσε και σε μένα το έλεος Σου, μη με αφήνεις».

Απάντησε ο Κύριος:

-Μεγάλη πίστη έχεις. Θα γίνει αυτό που ζητάς.

Και από εκείνη την στιγμή θεραπεύτηκε η κόρη της.

Βλέπουμε, αδελφοί, μια γυναίκα να προσεύχεται. Να παρακαλεί τον Χριστό. «Παρακαλώ τον Χριστό», σημαίνει προσεύχομαι, Του ζητάω κάτι. Είτε ήταν μπροστά τότε, είτε είναι τώρα στον ουρανό, στον θρόνο Του, τι διαφορά υπάρχει; Ο ίδιος είναι «χθες και σήμερα ο Αυτός». Και χθες και σήμερα και στους αιώνες είναι ο ίδιος. Εξ ίσου ακούει σαν Παντοδύναμος Θεός, εξ ίσου είναι κοντά μας, έστω και να δεν Τον βλέπουμε.

Τον παρακαλεί η Χαναναία αλλά ο Χριστός φαίνεται πως κάνει τον κουφό. Όπως και εμείς, πολλές φορές, κάνουμε προσευχή και αισθανόμαστε ότι ο Χριστός δεν μας ακούει. Ότι δεν δίνει σημασία στα λόγια μας. Ότι στέκεται μακριά. Καμιά φορά μάλιστα «καταντάμε» στο συμπέρασμα ότι για να μην ακούει, μπορεί και να μην υπάρχει. Αλλά, αδελφοί μου, το συμπέρασμα αυτό είναι λάθος.

Ο Χριστός έχει τον λόγο Του που δεν μας ακούει. Γιατί το κάνει; Εκείνος ξέρει! Πάντως από το Ευαγγέλιο αυτό μαθαίνουμε, ότι είναι γεμάτος καλοσύνη και ευσπλαχνία. Και ακόμα ότι είναι Διδάσκαλός μας. Είναι Εκείνος που θέλει να μας οδηγήσει στο σωστό. Να γεμίσει την καρδιά μας με πίστη, με αγάπη, με αφοσίωση, με υπομονή. Θέλει ακόμα να μας δώσει εκείνο που ζητάμε σαν έπαθλο. Να μας στεφανώσει, γιατί το... αξίζαμε.

Είπε ο Χριστός στη Χαναναία: «Έχεις μεγάλη πίστη!». Από πού αποδείχτηκε η μεγάλη της πίστη;

Αισθανόταν ότι δεν την ακούει ο Χριστός. Τον άκουσε να της λέει: «Δεν ήρθα να σκορπίσω το ψωμί Μου στα σκυλάκια». Και εκείνη δεν θύμωσε, αλλά απάντησε ταπεινά: «Και εγώ σκυλάκι είμαι. Και τα σκυλάκια κάτι τρώνε. Είδες ποτέ σκυλάκι μέσα στο σπίτι του αφεντικού του να ψοφήσει νηστικό; Δεν τρώει βέβαια το φαγητό των παιδιών, αλλά κάτι τρώει και αυτό. Και εγώ, αυτό το «κάτι» γυρεύω από Σένα τον Παντοδύναμο και Φιλάνθρωπο Θεό».

Να γιατί ο Χριστός την θαύμασε.

2. Διατήρηση υγιή μάτια και αυτιά

Αν ρίξουμε μια ματιά στον κόσμο, τι βλέπουμε; Τα ψάρια κολυμπάνε, ζουν και μεγαλώνουν μέσα στο νερό. Άμα τα βγάλεις έξω, ψοφάνε. Τα πουλιά πετάνε στον αέρα. Μπορεί το ψάρι να ζήσει στην στεριά; Όχι γιατί έχει ανάγκη από το ειδικό περιβάλλον του. Και ο άνθρωπος έχει ανάγκη όχι μόνο το φυσικό

περιβάλλον μέσα στο οποίο ζει, αλλά χρειάζεται και ένα πνευματικό περιβάλλον. Εκτός δηλαδή από τον πατέρα του, την μητέρα του, το σπίτι του, το χωράφι του, έχει ανάγκη και από την συνοδεία και την συντροφιά του Πατέρα μας, του εν ουρανοίς, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, των Αγίων και των Αγγέλων. Όσο περισσότερο ο άνθρωπος έρχεται σε σωστή σχέση και επικοινωνία με τον Θεό, τόσο περισσότερο γίνεται αληθινός άνθρωπος, άξιος βοήθειας, φωτισμού, ελέους εκ μέρους του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Οι άνθρωποι γύρω μας ακούνε. Τι ακούνε; Να εδώ στην Εκκλησία τα ωραία τροπάρια. Όποιος έχει αυτιά, ακούει. Αλλά υπάρχουν μερικοί άνθρωποι που δεν ακούνε, γιατί είναι κουφοί. Μήπως αυτό σημαίνει, πως δεν υπάρχει μουσική; Πως δεν υπάρχει φωνή, θόρυβος, κελάδημα των πουλιών;

Ανοίγουμε τα μάτια μας και βλέπουμε ο καθένας το γλυκό πρόσωπο του άλλου. Πόση παρηγοριά, αδελφοί, να βλέπεις άνθρωπο που του έχεις εμπιστοσύνη και ξέρεις ότι σε αγαπάει! Βγαίνεις έξω, βλέπεις την ομορφιά της φύσης, τα λουλούδια, τα δέντρα, τον ωραίο ορίζοντα, τον ήλιο και λες: «Θεέ μου, ως εμεγαλύνθη τα έργα σου, πάντα εν σοφία εποίησας!». Υπάρχουν όμως και άνθρωποι τυφλοί που ποτέ δεν είδαν αυτά τα πράγματα. Μήπως αυτό σημαίνει πως δεν υπάρχουν;

Αν λοιπόν το πρόσωπο του πατέρα και της μητέρας μας είναι για μας τόσο γλυκό, που ακόμα και αν είμαστε γέροι λέμε «μακάρι να είχαμε τον πατέρα μας και την μητέρα μας, να καθίσουμε λίγο κοντά τους και να βρούμε παρηγοριά στη στοργή τους», φανταστείτε, αδελφοί, πόση παρηγοριά και χαρά πρέπει να βρίσκουμε κοντά στον Κύριό μας Ιησού Χριστό που σταυρώθηκε για μας!

Το πρόβλημα είναι μήπως εμείς οι ίδιοι καταστρέψαμε τα μάτια μας και βουλώσαμε τα αυτιά μας για να μην αισθανόμαστε την στοργή και την αγάπη του Θεού. Τότε βέβαια δεν φταίει ο Θεός.

Πώς τυφλώνει κανείς τα μάτια του; Ένα απλό πράγμα. Δεν πάει ποτέ στην Εκκλησία. Δεν διαβάζει ποτέ Ευαγγέλιο. Διαβάζει βρωμοβιβλία. Ακούει ό,τι του λέει ο κάθε άπιστος. Κάνει πράξεις άπρεπες, που τυφλώνουν τον νου, σκοτώνουν την καρδιά και δηλητηριάζουν το πνεύμα.

3.

Ας επικαλείσαι, αδελφέ, τον Θεό με την προσευχή σου.

Τότε Εκείνος έρχεται κοντά σου. Πρώτα από όλα, έρχεται στην καρδιά σου.

Και την γεμίζει χαρά, ειρήνη, αγάπη. Όσοι έχουν τον Χριστό κοντά τους τα έχουν όλα αυτά. Ακόμα έχουν και μια μεγάλη αρετή που λέγεται υπομονή. Η υπομονή γεμίζει με γλυκύτητα την ψυχή του ανθρώπου, ακόμη και στις δύσκολες περιστάσεις. Τότε που ένας άλλος χωρίς υπομονή, θέλει να τα σπάσει όλα, να βρῖσει όλους, να αυτοκτονήσει.

Το σημερινό Ευαγγέλιο μας λέγει: Μάθετε να επικαλείστε τον Χριστό, να προσεύχεστε. Όταν έχετε οποιοδήποτε πρόβλημα να πηγαίνετε κοντά Του. Κοντά στον Χριστό δεν πάμε με τα πόδια, με την καρδιά πηγαίνουμε. Κοντά στον Χριστό πηγαίνουμε με τα πόδια μόνο όταν πηγαίνουμε στην Εκκλησία. Αλλά και τότε πρέπει προηγουμένως να Τον πλησιάσουμε με την καρδιά μας. Γιατί μπορεί παρότι είμαστε μέσα στην Εκκλησία η καρδιά μας να βρίσκεται έξω και μακριά. Ας επιδιώκουμε λοιπόν να πηγαίνουμε κοντά στον Χριστό πνευματικά, γιατί Αυτός είναι η αληθινή ζωή.

Πριν τελειώσουμε θα θυμηθούμε μια παραβολή από το Ευαγγέλιο.

Λέγει ο Χριστός: Ένας δικαστής ήταν μεγάλος παλιάνθρωπος. Δεν σεβόταν τίποτε, δεν υπολόγιζε τίποτε και δεν ήθελε τίποτε άλλο, παρά να μαζεύει για τον εαυτό του φιλοδωρήματα. Στον τόπο εκείνο ήταν μια φτωχή χήρα που κάποιος την αδικούσε. Και η χήρα αυτή πήγαινε στο δικαστή και του έλεγε: «δός' μου το δίκιο μου». Αλλά εκείνος δεν της έδινε σημασία. Άλλωστε οι δικαστές τότε έκαναν ό,τι ήθελαν. Τελικά όμως επειδή η χήρα πήγαινε κάθε ημέρα και τον ενοχλούσε, είπε: «Παρότι δεν σέβομαι κανέναν και δεν υπολογίζω κανέναν, θα αποδώσω το δίκιο σ' αυτή τη γυναίκα για να την ξεφορτωθώ. Δεν μπορώ να την βλέπω μπροστά μου και να με ενοχλεί». Και ο άδικος δικαστής εκδίκασε την υπόθεσή της.

Αν λοιπόν ένας παλιάνθρωπος, συμπέρανε ο Χριστός, απέδωσε δικαιοσύνη για να μην τον ενοχλεί η γυναίκα αυτή, τι λέτε εσείς ότι θα κάνει ο Πανάγαθος Πατέρας Θεός; Είναι ποτέ δυνατόν να Τον παρακαλούμε μέρα-νύχτα, χωρίς να χάνουμε την πίστη μας και να μη μας απαντήσει; Να το έχετε σίγουρο, λέγει ο Χριστός, ότι δεν πρόκειται να αργήσει ο Πατέρας σας ο επουράνιος. Θα σας ακούσει. Και θα κάνει εκείνο που Του ζητάτε. Μόνο εμείς ας φύγουμε μακριά από την αμαρτία και ας πάμε κοντά Του. «Και τότε θα είναι Πατέρας μας και εμείς θα είμαστε γιοί Του και θυγατέρες Του. Έτσι λέγει ο Κύριος ο Παντοκράτωρ.»

Τι μεγαλύτερο και τι ωραιότερο αδελφοί;

Ας αποκτήσουμε την πνευματική αυτή σύνεση, να ανοίγουμε τα μάτια της ψυχής μας και να θέλουμε να δούμε το έλεος και τη ευσπλαχνία του Χριστού. Και να πηγαίνουμε κοντά Του και με τα πόδια μας, για να μπούμε μέσα στην Εκκλησία και με την καρδιά μας ανοίγοντάς την στην προσευχή, και με το χέρι μας κάνοντας τον σταυρό μας, που είναι ομολογία ενώπιον Αγγέλων και

ανθρώπων, ότι πιστεύουμε επικαλούμεθα τον Χριστό.

Η Χαναναία προσευχόταν για την κόρη της που ήταν δαιμονισμένη.

Εμείς έχουμε την ψυχή μας που κινδυνεύουμε να την χάσουμε και να χάσουμε και την αιώνια ζωή για πάντα. Μήπως τελικά πρέπει να παρακαλούμε πιο θερμά τον Χριστό από ό,τι η Χαναναία; Αμήν.-